

Grad ogsaa hos den, der forretter den. Men jeg troer dog, at en saadan Foreholdelse meget godt i flere Tilfælde kan have sin Betydning for Folk, just af den Art, om hvilke man kan tænke sig, at de ad den Vej ville undgaae, hvad der kunde blive foreholdt dem, naar de stode paa et andet og helligere Sted; og naar man lægger Mærke til, at Dvrighedspersonen skal foreholde dem Egttefabets Betydning og foretage alt det Dvrige, i Overensstemmelse med en i dette Niemed af vedkommende Ministerium forestreyen Formular, saa kan Dvrighedspersonen heller ikke finde sig i nogen særdeles Forlegenhed med hvad han skal sige, idet Formularen giver ham i det Ringeste det Korteste og Simpleste, som i ethvert Tilfælde skal siges, ligesaavel som den egentlige Bielses-tale ved den kirkelige Bielse ofte kan være meget kort og Præsten kan indstrænke sig til ligefrem at sige, kun hvad Ritualet foreskriver.

Naar der endelig er gjort en Bemærkning mod Bestemmelsen i § 7 om Betalingen, maa jeg tillade mig at gjenkalde i Thingets Grindring, eller nævne det for Thinget, forsaavidt Noget ikke skulde have lagt Mærke dertil, at, hvad angaaer Betalingen af 2 Rbd., med Hensyn til hvilken den ærede Ordfører ogsaa hentydede til Sportelreglementet, var der i det forelagte Udkast udtrykkeligt fastsat Betaling efter Sportelreglementet, som for Retshandlinger af saamme Natur. Der var nævnt vedkommende Paragraph i Sportelreglementet, men Betalingen selv var ikke nævnt; saaledes var det udgaaet navnlig ogsaa fra mig, fordi jeg har stræbt efter overalt at iagttage Charakteren af en offentlig Retshandling, ligesom jeg har lagt an paa, i det Hele at undgaae enhver tvivlsom Mellemting mellem den kirkelige Bielse og en offentlig Retshandling. Enten skal det være det Ene eller det Andet, og derfor har jeg ligefrem nævnt Sportelreglementets §; det er gaaet ud, og man har kun nævnt den Betaling, som omtrent svarer dertil, skøndt

der bortfalder en Forhøielse, som Sportelreglementet vilde medføre. Hvad derimod angaaer den anden Betaling, da er der væsentligt taget Hensyn til, at, medens man paa den ene Side ikke skal lette denne Form for Egttefabets Indgaaelse, ligeoverfor den kirkelige Bielse, saaledes skal man heller ikke her, ved en for høi Betaling, opstille en positiv Hindring derfor, og saa paatrænger sig da det Hensyn, under de nuværende Forhold i det Ringeste, at det er givet, at de Fleste af dem, om hvem det kan forudsættes, at de maaskee ville benytte denne Lov, ganske afgjort høre til de fattigere Classer, og man maatte altsaa tage Hensyn til hvad der kunde svare til den Udgift, som i saadanne Tilfælde den kirkelige Handling vilde medføre. Hvad angaaer den Uleilighed, som Dvrigheden har, saa kan man jo ved mange Tilfælde ikke ganske afmaale, om Betalingen staaer i ligefremt Forhold til Uleilighedens Omfang, da det ligetlige Forhold maa udfævne sig ved flere Handlinger, og i alle Tilfælde Dvrighedspersonen ligesaavel som Præsten maa foretage visse Handlinger ifølge Embedspligt og for den Godtgjørelse, som indeholdes i hans Embedsløn; og endelig maa jeg tilføie, at, naar der er udhævet den større Strengthed, hvormed Dvrigheden muligen vil iagttage Formerne, saa er det jo vel Noget, som muligviis kan finde Sted, men jeg troer ikke, at man kan sige, at Dvrigheden vil anvende større Omhu end den, som Præsten bør anvende paa at sikke sig, at Alt er i vedborlig Orden. Denne Omhu skal pligtmaasigt være lige stor paa begge Sider, og der turde vel i visse Tilfælde ogsaa gjøre sig det gjældende, at Dvrigheden foretager slige Undersøgelser med større Lethed end Præsten, der i enkelte Tilfælde, hvor en Vanffelighed forekommer, kan være usikker og maaskee kan trænge til Veiledning med Hensyn til det Juridiske, hvor Dvrighedspersonen bør finde denne Veiledning hos sig selv.